

מסירות-נפש, הרב אוהד תירוש

"אנשים שמשנים את פני המציאות הם אנשים שקודם כל שינו את מציאות עצמם.

אי-אפשר לשנות באמת את המציאות בלי לשנות את עצמך. אני מדבר על מהפכים משמעותיים. אם לא שינית את עצמך, אני חושב שזה גם הגיוני... הרי זה מעגל בתוך מעגל. הרי אני-הפרט, הוא מעגל בתוך משפחה, שהיא מעגל בתוך הקהילה, וכן הלאה... עד ההווה כולה.

...המוקד נמצא בנפש, ואתה צריך לקחת את הנפש למקום שאליו היא מסורה, מחויבת. כרגע היא תקועה ואתה מוכן לצאת מהתקיעות הזו וללכת אל הלא נודע. אני אסביר את זה דרך אחת הסיבות. אחת הסיבות שבגללה אנחנו לא מוכנים למסור את הנפש (גם במובן של התמסרות לאידיאל וגם במובן של שינוי פנימי) זאת העובדה שחמים בביצה. נוח לנו במקום שאליו התרגלתי. אני מרגיש בטוח, אני מכיר את כללי המשחק... יחידות לא אוהבות שינויים, ארגונים, אנשים- לא אוהבים שינויים. והתוצאה היא שהחיים מתקבעים על האפסיות הזו, על הממוצע הסביר הזה שהצלחנו להגיע אליו. אני מצליח לרצות את הבוס שלי בעבודה, את עצמי בעולם הדתי, את המזכ"ל, את הר"מ בישיבה והמורה באולפנית. וזהו, כאן אני תקוע.

לצאת אל הלא נודע זאת אומרת לזהות שאני תקוע, להיות מסוגל לעבור עוד מדרגה- לזהות לאן אני צריך להגיע, ועכשיו לרקום את הקפיצה מהמקום הזה אל המקום האחר. או לפחות לעשות את הפריצה. זאת מסירות נפש.

למדנו אותה מאבי האומה "ויאמר ה' אל אברהם", תחילת תנועה. למה? איך? מתי? מה רע פה? אני בסדר... אברהם היה המדריך האולטימטיבי, כולם התרכזו שם באלילים והוא היה מזה חביבי- צדיק בסדום! הקב"ה אומר לו בלי הסברים, לא כתוב נימוקים. "לך-לך!". זו מסירות נפש. המוכנות לצאת אל ארץ לא נודעת. אברהם אבינו תמיד הפקודות שלו הן בסגנון ה"ויאמר ה' אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך". צא מהקרקע החמה והבטוחה, וצעד קדימה. לאברהם הייתה קרקע נוחה מאוד. הוא נלחם בנמרוד, הוא הכי דתי שמה, הוא מעל לממוצע...

גם בעקידה, הילד היחיד שיש לו אחרי 99 שנה! עוד פעם אותו סיפור- "לך לך אל ארץ המוריה אל אחד ההרים אשר אומר אליך..." אי אפשר לתת נ"צ מדוייק? לא. כי זה אותו סיפור- לך לך- זאת אותה תביעה להיקרע ממקום החיים הבטוח הרגיל, להעתיק את החיים, את הנפש, את ההתמודדות, את מה שנדרש ממך, להעתיק אותם מהמקום המוכר, הידוע, השלו, אל קומת חיים חדשה.

זה נקרא מסירות נפש".